

"Ningú es pot menysprear a si mateix i pensar malament de la pròpia existència"

Dij, 23/08/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 22 d'agost 2018

Catequesi sobre els Manaments.

6. Respectar el nom del Senyor

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre els manaments i avui ens trobem davant del manament «No pronunciaràs en va el nom del Senyor, el teu Déu» (Ex 20,7). Precisament llegim aquesta Paraula com una invitació a no ofendre el nom de Déu i a evitar-ne l'ús de forma inadequada. Aquest significat clar ens prepara per aprofundir més aquestes precioses paraules, per no utilitzar el nom de Déu en va, de forma inadequada.

Escoltem-les millor. La versió «No pronunciaràs» tradueix una expressió que significa literalment, en hebreu com en grec, «no l'acceptaràs, no ho faràs».

L'expressió «en va» és més clara i significa: «buida, vana». Es refereix a un sobre buit, a una expressió sense contingut. És la característica de la hipocresia, del formalisme i de la mentida, l'ús de paraules o l'ús del nom de Déu, però buit, sense veritat.

El nom en la Bíblia és la veritat íntima de les coses i sobretot de les persones. El nom representa sovint la missió. Per exemple, Abraham en el Gènesi (cf. 17,5) i Simó Pere en els Evangelis (cf. Jn 1,42) reben un nom nou per indicar el canvi de direcció de la seva vida. I conèixer veritablement el nom de Déu porta a la transformació de la pròpia vida: des del moment en què Moisès coneix el nom de Déu la seva història canvia (cf. Ex 3,13-15).

El nom de Déu, en els ritus jueus, es proclama solemnement el Dia del Gran Perdó, i el poble és perdonat perquè mitjançant el nom es posa en contacte amb la mateixa vida de Déu que és misericòrdia.

Llavors "assumir el nom de Déu" vol dir assumir sobre nosaltres la seva realitat, entrar en una relació forta, en una relació íntima amb Ell. Per a nosaltres cristians, aquest manament és el reclam a recordar-nos que som batejats «en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant», tal com afirmem cada vegada que fem sobre nosaltres mateixos el senyal de la creu, per viure les nostres accions quotidianes en comunió sentida i real amb Déu, és a dir en el seu amor. I sobre això, el fet de fer el senyal de la creu, voldria repetir-vos una altra vegada: ensenyeu als infants a

fer el senyal de la creu. Heu vist com ho fan els infants? Si dieu als infants: “Feu el senyal de la creu”, fan una cosa que no saben què és. No saben fer el senyal de la creu! Ensenyeu-los a fer el nom del Pare, del Fill i de l’Esperit Sant. El primer acte de fe d’un infant. Deures per a vosaltres, deutes a fer: ensenyeu als infants a fer el senyal de la creu.

Es pot preguntar, ¿es possible assumir el nom de Déu, de manera hipòcrita, com a formalitat, en un buit? La resposta malauradament és afirmativa: sí, és possible. Es pot viure una falsa relació amb Déu. Jesús ho va dir sobre aquells mestres de la llei: feien coses, però no feien el que Déu volia. Parlaven de Déu, però no feien la voluntat de Déu. I el consell que dona Jesús és: “Feu el que diuen, però no feu el que fan”. És pot viure una relació falsa amb Déu, com aquella gent. I aquesta paraula del Decàleg és precisament una invitació a una relació amb Déu que no sigui falsa, sense hipocresies, una relació mitjançant la qual ens confiem a Déu amb tot el que som. Al fons, fins el dia en què ens trobarem amb el Senyor, palpant amb les mans que en Ell es troba la vida, només fem teories.

Aquest és el cristianisme que toca els cors. Per què els sants són tan capaços de tocar els cors? Perquè els sants no només parlen, sinó que es mouen! Se’ns mou el cor quan una persona santa ens parla, ens diu les coses. I són capaços, perquè en els sants veiem el que el nostre cor desitja profundament: autenticitat, relacions veritables, radicalitat. I això es veu també en aquells “sants propers” que són, per exemple, tants pares que donen als fills exemple d’una vida coherent, senzilla, honesta i generosa.

Si es multipliquen els cristians que prenen sobre seu el nom de Déu sense falsedat - practicant així la primera petició del Pare Nostre, «que sigui santificat el vostre nom» - l’anunci de l’Església serà més escoltat i resultarà més creïble. Si la nostra vida concreta manifesta el nom de Déu, veiem la bellesa del Baptisme i el gran do de l’Eucaristia!, quina unió sublim es fa entre el nostre cor i el Cos de Crist: Crist en nosaltres i nosaltres en Ell! Units! Això no és hipocresia, això és veritat. Això no és parlar o pregar com un lloro, això és pregar amb el cor, estimar el Senyor.

Des de la creu de Crist cap endavant, ningú es pot menysprear a si mateix i pensar malament de la pròpia existència. Ningú i mai! Hagi fet el que hagi fet. Perquè el nom de cadascun de nosaltres és a les espatlles de Crist. Ell ens porta! Val la pena prendre sobre nostre el nom de Déu perquè Ell s’ha fet càrrec del nostre nom fins al final, malgrat el mal que hi ha en nosaltres; Ell se n’ha fet càrrec per perdonar-nos, per posar en el nostre cor el seu amor. Per això Déu proclama en aquest manament: “Pren-me sobre teu, perquè jo t’he pres sobre meu”.

Qualsevol pot invocar el sant nom del Senyor, que és Amor fidel i misericordiós, en qualsevol situació que es trobi. Déu no dirà mai “no” a un cor que l’invoca sincerament. I tornem als deures que hem de fer a casa: ensenyar als infants a fer ben fet el senyal de la creu.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage